

Sygn. akt V KK 186/12

POSTANOWIENIE

Dnia 15 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 stycznia 2013r.
sprawy R. M.,
skazanego z art. 286 § 1 i in k.k.
z powodu kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 16 lutego 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 października 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego R. M. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasację obrońcy skazanego należało uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Kasacja zawiera dwa zarzuty. Pierwszy dotyczy obrazy prawa materialnego, tj. art. 286§1 oraz art. 284§1 k.k., polegającą na uznaniu, że skazany dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Drugi zarzut dotyczy obrazy prawa procesowego, tj. art. 4, 5§2 oraz 7 k.p.k., poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności, zasady „in dubio pro reo” oraz zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez uznanie skazanego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów pomimo „poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z wyjaśnień samych skazanych i niekompletnego materiału dowodowego”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Tylko pozornie zarzuty wskazane w kasacji mają charakter zarzutów kasacyjnych. Pierwszy zarzut, pod pozorem naruszenia normy prawa materialnego, odnosi się w istocie do poczynionych w I instancji i zaakceptowanych przez sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, dotyczących sprawstwa przypisanych skazanemu czynów. Autorka kasacji podnosi więc niedopuszczalny w kasacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz dąży do powtórzenia przez Sąd Najwyższy zwyczajnej kontroli odwoławczej. Wnosząca kasację nie odnosi się w żaden sposób do wywodów zawartych w treści uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego. Prezentuje w zasadzie tożsamą argumentację zawartą uprzednio w zwyczajnym środku zaskarżenia, nie bacząc na podstawowy wymóg postępowania kasacyjnego (art. 519 kpk), że przedmiotem zaskarżenia kasacją jest wyrok sądu odwoławczego i to względem procedowania tego sądu powinny być kierowane zarzuty obrazy norm prawa materialnego bądź procesowego. Należy ponadto zaznaczyć, że podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego jest możliwe jedynie w sytuacji niekwestionowania ustalonego stanu faktycznego.

Sąd Apelacyjny zauważył, że istotnym źródłem dowodowym przyjętym za odpowiedzialność karną skazanego były wyjaśnienia pozostałych współoskarżonych. Jednak skontrolował sposób przeprowadzenia tej oceny przez sąd meriti trafnie wskazując na ich zestawienie z innymi dowodami zebranymi w sprawie. Lektura treści uzasadnienia sądu odwoławczego nie pozwala przyjąć, że przeprowadzona tam kontrola odwoławcza naruszała art. 457§3 w zw. z art. 433§2 w zw. z art. 7 kpk., gdyż tak powinien zostać poprawnie sformułowany zarzut w sytuacji w której sąd ten nie uzupełniał postępowania dowodowego, nie mógł więc „samoistnie” naruszyć reguły określonej treścią art. 7 k.p.k.

Bezzasadny jest zarzut obrazy zasady „in dubio pro reo” oraz zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.). Ta ostatnia nie może być samodzielnie przedmiotem zarzutu kasacyjnego, zaś obraza reguły z art. 5§2 k.p.k. następuje wówczas, gdy sądy napotykając na niedające się usunąć wątpliwości wyraźnie je zaznaczają, lecz nie dokonują wyboru „na korzyść” podsądnego. Z taką okolicznością nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Przeciwnie, sąd odwoławczy dokonując kontroli ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy wyraźnie przeanalizował i zawarł w treści uzasadnienia spójną i logiczną ocenę wypracowaną na podstawie rozumowania dokonanego na etapie postępowania rozpoznawczego. Nie można

zatem zasadnie wywodzić, że sąd ten powinien był dostrzec określone sprzeczności i sam dokonać rozstrzygnięcia na korzyść skazanego. Sąd Apelacyjny przywołuje zespół okoliczności, które pozwoliły dać wiarę wyjaśnieniom M. M., dostrzegł zmiany w ich treści z postępowania przygotowawczego, jednak jednoznacznie wskazał dlaczego podzielił ich ocenę i ustalenie stanu faktycznego dokonanego uprzednio przez Sąd Okręgowy.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.